
A VEGADES EM SEMBLA QUE ET VEIG

De Mariano Pensotti

Una producció de

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona

A VEGADES EM SEMBLA QUE ET VEIG

El director argentí Mariano Pensotti ja va convertir amb *La Marea* el Carrer Nou, en l'edició del 2008 de Temporada Alta, en un gegant escenari fragmentat, en una de les experiències més recordades del festival.

Pensotti torna enguany a Girona amb *A vegades em sembla que et veig*, i es fixa en les escenes quotidianes d'una estació de trens o d'un mercat; aposta en aquests llocs quatre escriptors que les observen des de diferents punts de vista, i escriuen sobre allò que veuen, fabulen sobre el què passa, però també sobre altres coses, inventades, històriques o personals, i tot allò que escriuen es projecta en pantalles de vídeo. Els espectadors i els transeünts ocasionals assisteixen en directe a la construcció del relat, realitat o ficció, i tenen la possibilitat d'intervenir, d'actuar, d'esdevenir protagonistes.

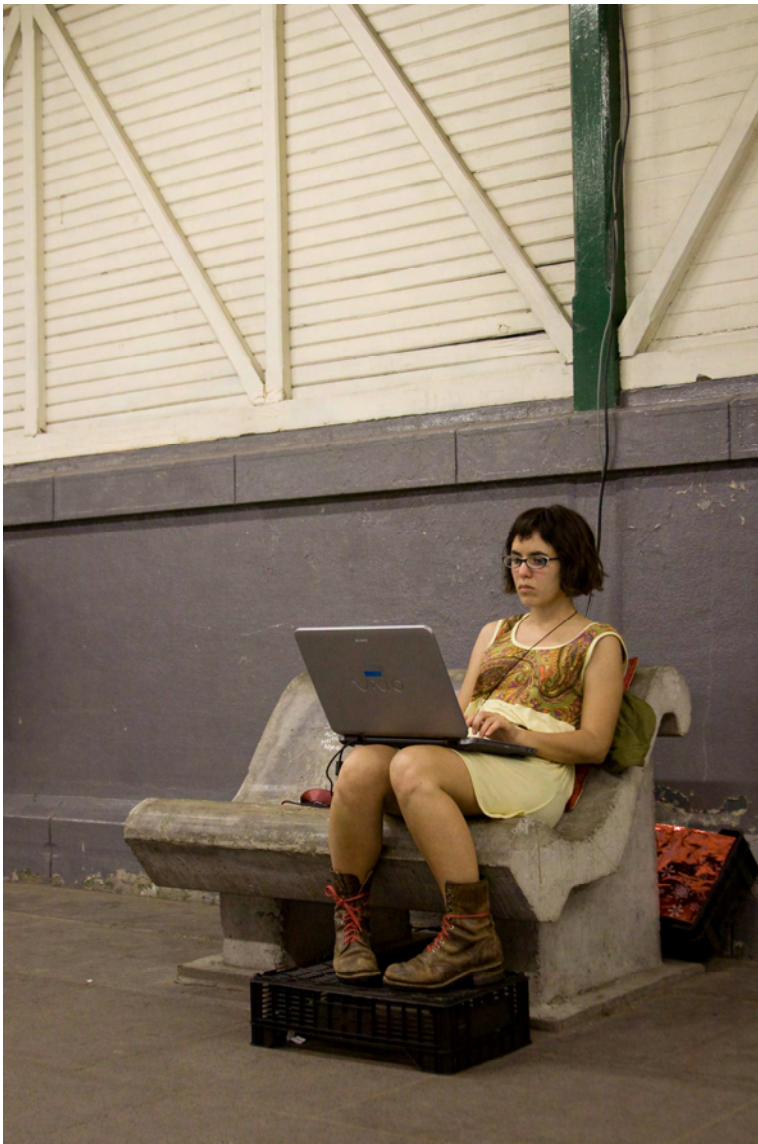
L'escriptor Josep Maria Fonalleras i els joves dramaturgs Marta Buchaca, Ferran Joanmiquel i Jordi Casanovas seran els qui crearan aquestes instantànies literàries de la quotidianitat i, potser, ens descobriran històries amagades en aquests llocs de pas.

Dani Chicano

Subtitular la realitat. Aquest és el lema que segueix al títol del nou treball de Mariano Pensotti, argentí format al cinema que compon els seus muntatges com una miscel·lània de literatura, teatre i arts visuals. L'espai urbà, decorat habitual de les seves creacions, torna a ser-ho en *A vegades em sembla que et veig*, una reflexió que confronta realitat i ficció, creador i espectador. Explica Pensotti que la llavor d'aquesta reflexió escènica va sorgir de la creixent presència de càmeres de vigilància en carrers i edificis públics, càmeres que vulneren la nostra privacitat, i conclou que l'objectiu del muntatge és investigar què succeeix quan la vida es torna ficció. *A vegades em sembla que et veig* és una producció de Temporada Alta.

Carme Tierz

SINOPSI

Una estació de trens i un mercat. Quatre escriptors observen el lloc des de diferents punts de vista. En els seus ordinadors portàtils escriuen el que veuen a l'estació i al mercat; i també escriuen sobre altres coses: personals, inventades, històriques.

Tot el que escriuen es projecta en pantalles de vídeo. Els espectadors i els transeünts ocasionals de l'estació són part de la narració dels escriptors. Quan miren les pantalles noten que s'estan convertint en personatges.

Els espectadors veuen com els escriptors creen una mena de novel·la en viu prenent la realitat específica que els envolta. I al mateix temps tenen la possibilitat d'"actuar", d'intervenir en aquesta ficció.

A la manera d'una càmera de seguretat que registra els moviments de persones anònimes en l'espai públic, cada escriptor crea narracions instantànies que reflecteixen el que veu o imagina sobre la gent i les possibles històries amagades en aquest lloc de pas.

EL DIRECTOR DIU...

¿Qué vemos cuando miramos a los demás? ¿Qué ven los demás cuando nos miran?

¿Cuál es la historia de las personas que nos cruzamos cada día? ¿Cuáles son sus pensamientos?

El intento de descubrir todas las historias ocultas que hay en un espacio público y las personas que lo transitan.

De eso se trata esta obra, “subtitular la realidad” para tener acceso a esa dimensión que habitualmente permanece escondida.

Los espacios públicos son lugares de paso pero también son lugares de construcción de identidad: día tras día uno repite ahí acciones similares, coreografía su propia vida para las otras personas, espectadores desconocidos que a su vez actúan para nosotros. Somos conscientes de los otros y de nosotros mismos de una manera que no lo somos en los espacios privados.

Todos actuamos en nuestras vidas. En un espacio público nuestro comportamiento es el propio de quien se siente observado por los demás. Creemos ser los protagonistas de una película imaginaria que se proyecta en nuestras cabezas.

Esta obra investiga qué sucede cuando alguien comienza a escribir en vivo el guión oculto de nuestras vidas. Intenta poner en conflicto lo que nos pasa cuando descubrimos que somos abiertamente un personaje y cómo se modifica nuestra actuación cotidiana al ser reflejada por un espejo ficcional.

En los últimos 10 años hubo una proliferación espectacular de vigilancia en espacios públicos, prácticamente es imposible encontrar un lugar que no este repleto de cámaras de video.

La obra se propone convertir a los escritores en una suerte de cámaras que producen descripción y ficción, una forma de construir una vigilancia literaria sobre un lugar particular.

Al mismo tiempo eso genera un registro, una documentación de ese lugar específico y todo lo que en él sucede durante cierto lapso de tiempo.

Un archivo que se vuelve una cápsula de tiempo de la vida cotidiana de una porción de la ciudad.

En la obra el escritor es un voyeur de vidas ajenas. De esa forma invita a los espectadores a convertirse también en espías de los demás, a mirar abiertamente a los otros, a descubrir cuánto de uno puede haber en ellos.

Se trata de imaginar y narrar a alguien mientras nosotros mismos somos imaginados y narrados.

Hace un tiempo que en mis obras estoy obsesionado por los grandes relatos del siglo XIX. En este caso el escritor, como quería Balzac, se convierte en un entomólogo, un científico ficcional de la realidad que lo rodea. Estudia a las personas y su comportamiento como un biólogo estudiaría la conducta de ciertos animales.

Lo extraordinario se funde con lo banal y lo cotidiano.

Los escritores crean una extraña clase de novela en vivo que refleja desde distintos puntos de vista, y con estilos propios, todo lo que sucede en un lugar especial de la ciudad.

Gozan de total impunidad para imaginar la vida de las personas que los rodean, pero a la vez se vuelven trabajadores, máquinas literarias que producen ficción sin parar durante cierta cantidad de tiempo. Ficción que es constantemente modificada por lo que la gente hace.

El entrecruzamiento de literatura, teatro y espacio urbano es una constante en mi trabajo.

“A veces creo que te veo” puede también ser vista como una película hecha de palabras que se crea en vivo y donde las personas son los actores.

Uno de las ideas centrales de la obra es cómo la vida se vuelve ficción y cómo la ficción se vuelve vida. ¿Cuál es la historia de todas esas personas que no conozco? ¿Leer una historia inventada sobre mi mismo me modifica, me convierte en ese personaje?

Desde hace tiempo estoy interesado en cómo nuestra ficción modifica la realidad pero también en cómo la realidad modifica nuestra ficción. El espacio público y las personas son en menor o mayor medida alterados por la intervención de la obra pero a la vez ese espacio y esas personas van transformando permanentemente a la obra.

La observación modifica al observado pero también al observador.

En las multitudes de desconocidos siempre creemos ver rostros familiares. ¿Son personas que ya hemos visto antes en esos lugares? ¿Son personas que nos recuerdan a otras personas? ¿Es alguien al que inconscientemente buscamos hace tiempo? ¿Es nuestra observación limitada y vemos a todos parecidos?

Nuestra memoria y nuestra imaginación a veces crean lo que vemos.

A veces te veo y otras veces creo que te veo.

Mariano Pensotti

FITXA

CONCEPTE I CREACIÓ

MARIANO PENSOTTI

ESCRITORS

MARTA BUCHACA

EMPAR MOLINER

JORDI CASANOVAS

FERRAN JOANMIQUEL PLA

Producció

www.elcanalteatre.com

www.marianopensotti.com

Col·labora

Associació de Comerciants
de la Plaça del Mercat
de Girona

Plaça del Lleó

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona. Integrat per:

Amb el suport de

A vegades em sembla que et veig a Temporada Alta

En el marc de

ESTRENA

Dia i hora 18 de novembre, de 18h a 20h Lloc Estació de tren Adif de Girona	
Dia i hora 18 de novembre, de 23.59 a 1h Lloc Sala Platea - Tourmix	
Dia i hora 19 de novembre, de 11 a 13h Lloc Mercat del Lleó	Preu Gratuit

MARIANO PENSOTTI

Mariano Pensotti (Buenos Aires, 1973) és autor i director de teatre.

Va estudiar cinema i arts visuals.

Ha estrenat més d'una quinzena d'obres, entre les quals destaquen *El pasado es un animal grotesco*, *La Marea*, *Enciclopedia de vidas no vividas*, *Sucio*, *Los muertos* i *Vapor*.

Les seves obres s'han presentat als festivals i teatres internacionals més importants, com ara el Kunstenfestivaldesarts (Brussel·les), el Hebbel am ufer (Berlín), el Dublin Festival (Irlanda), el Festival Automne en Normandie (França), el Festival TransAmériques (Mont-real), l'Sleep Slope (Yokohama), el Theaterformen (Alemanya) l'NNF Festival (Anglaterra), el Festival Temporada Alta (Girona), el Festival de Otoño (Madrid), el Push Festival (Vancouver) i l'Steirischer Herbst (Àustria).

Algunes obres seves se centren en el desenvolupament d'una dramaturgia molt personal i en el treball amb actors, i en d'altres, desenvolupa intervencions urbanes concebudes per representar-se en espais públics. En els treballs de Mariano Pensotti sovint s'hi barregen teatre, literatura i arts visuals.

Les seves obres s'han traduït a més de deu idiomes i han rebut el premi Rockefeller Foundation, el premi Clarín, el premi de dramaturgia Germán Rozenmacher i el F Prize.

MARTA BUTXACA

Marta Buchaca va nèixer a Barcelona, l'any 1979

Llicenciada en Humanitats per la UAB. Com a dramaturga s'ha format al Centre d'Études Théâtrales de Louvain-la-Neuve (Bèlgica) i a l'Obrador de la Sala Beckett. Entre les seves obres destaquen *L'olor sota la pell* (2005) (V Premi Joaquim Bartrina. Sala Beckett), *Emergència* (2006), finalista del III Premi Fundació Romea de textos teatrals, *Plastilina* (XXXV Premi de teatre Ciutat d'Alcoi, accèssit del Premio Marqués de Bradomín 2007 i finalista premis Max 2010. Sala Beckett, Guatemala, el Salvador i Caracas) i *Les nenes no haurien de jugar a futbol* (Grec 2009, Versus Teatre 2010; lectures a NY, Vancouver, Saskatoon i Victoria). El 2010 forma part del projecte T6 del Teatre Nacional de Catalunya, on estrena *A mi no em diguis amor*. Ha treballat com a guionista a BTV i aTV3 (*El cor de la ciutat*). Actualment és guionista de la sèrie *La Riera* (TV3).

JORDI CASANOVAS

Jordi Casanovas va néixer a Vilafranca del Penedès el 1978.

Director i dramaturg de la companyia Flyhard, ha escrit una trentena de textos teatrals, entre els quals destaquen *Una història catalana* (TNC, juny 2011), *Un home amb ulleres de pasta* (SALAFlyHard, 2010), *Sopar amb batalla* (Versus Teatre, 2010), *Julia Smells* (Festival Grec, 2009) *La Revolució* (La Villarroel, 2009), *Lena Woyzeck* (Temporada Alta, 2008), *La Ruïna* (La Villarroel, 2008), *City/Simcity* (Sala Beckett / Club Capitol, 2007), y *Wolfenstein* (AREAtangent / Versus Teatre, 2006).

Ha obtingut el Premi Ciutat de València per *Estralls*, el Premi Ciutat d'Alcoi 2005 amb *Beckenbauer*, el Premi Marqués de Bradomín 2005 amb *Andorra* i el Josep Robrenyo 2002 amb *Les millors ocasions*. La trilogia composta per *Wolfenstein*, *Tetris* i *City/Simcity* ha rebut el Premi de la Crítica de Barcelona a la revelació de la temporada 2006-07, el premi Crítica Serra d'or al millor text teatral de 2006 i nominacions als Premis Butaca i als Premis Max. Premi Butaca al millor text teatral de 2009 per *La Revolució*. I premi Time Out a la millor obra de 2011 per *Un home amb ulleres de pasta*.

JOSEP M. FONALLERAS

Josep M. Fonalleras va néixer a Girona el 1959.

Ha publicat diversos llibres de narrativa: *El Rei del mambo* (1985); *Botxenski i companyia* (1988/2001); *Avaria* (1990); *Llarga Vista* (recull de l'obra narrativa) (2003); *Attendez-moi* (2003); *Sis homes* (2005); *Un any de divorciat* (2007)

Reculls d'articles d'opinió “Un sofà a la riba”, (1987); “Interior de balena”, (1991); “Itinerari recomanat” (2003).

Novel·les: *La millor guerra del món* (1998); *August i Gustau* (2001)

Relats infantils: *La senyoreta Dàrlings* (1994); *El mag del frac* (1996); *Els tràfecs d'en Tòfol, el pèsol, i de la faveta Lilós* (2003); *Gertrudis i els dies* (2003); *Demà anirem al camp, Joan* (2005); *La foto d'en Marçal* (2005); *El diari de la Laia* (2005); *La final d'en Gorka* (2005); *Els somnis de l'Uri* (2006); *La samarreta de la Fatimetu* (2007); *Les galetes del Saló de Té Continental* (2007); *Les tres pedres d'or i altres contes* (2010).

Llibres d'història: *Història del Teatre Municipal de Girona, 1769-1985* (1985).

Entre els primers que ha rebut la seva obra: Premi Just M. Casero (1983); Premi Ciutat d'Olot (1984); Premi Ciutat de Palma (1997); Premi Octavi Pellissa (2000); Premi de la Crítica Serra d'Or (2006); Premi Vaixell de Vapor (2007).

Ha estat traduït a l'espanyol (*Botxenski y compañía*, 1989; un dels fragments d'*Avaria* s'inclou en l'antologia de contes catalans que la revista *Lateral* publica el 2001 amb el títol de “Mar y montaña.”) i a l'alemany (*Termodinàmica a “11 nicht ganz sittsame Geschichten ans Spanien”, Spektrum, 1993. Berlin; Immer Still a “Di spezialitat des hauses. Neue Katalanische literatur”, Berbael Turmbau, 1998. Berlin*). Traducció alemanya d'*August i Gustau* (*A1 Verlag*) (2007).

Un conte negre amb recurrències en cinc quadres i un epíleg ha estat inclòs al *Best European Fiction 2010 anthology*, editat per Dalkey Archive Press, de Champaign-Urbana. *Botxenski i companyia* també arriba al teatre, formant part del muntatge *Degustació*, amb dramaturgia de l'autor, que el Talleret de Salt presenta en gira per Catalunya i l'Estat Espanyol.

Ha traduït - en col·laboració amb Ernest Riera - *The Catcher in the Ray*, de J.D. Salinger. Ha col·laborat amb diversos mitjans de comunicació. Entre els més destacats, ha participat a *l'Avui* (crítica literària i relats curts), al *Diari de Barcelona* (cròniques), a *El Periódico* (articles d'opinió, cròniques, reportatges), a *El País* (crítica literària, reportatges), a *El Observador*, *El 9Esportiu*, *La Vanguardia* (articles d'opinió), a Catalunya Ràdio i RAC 1, a revistes com *El Temps*, *1991*, *L'home invisible*, etc.

En l'actualitat és columnista d'*El Periódico*, *El Punt* i el diari esportiu *Sport*.

Comissari de l'exposició "Girona, crònica dels 30. oci, esport i cultura" al 2005.

La revista literària *Caràcters* (Universitat de València) va dedicar el dossier central del número 19/20 (maig 2002) a la seva trajectòria.

FERRAN JOANMIQUEL PLA

Ferran Joanmiquel va néixer el 1975 a Girona.

Es forma com a actor al Centre de formació teatral El Galliner de Girona i en dansa contemporània en els centres Area i La Caldera de Barcelona, així com en diversos workshops internacionals amb professors com ara Mònica Extremiana, Susan Kempster, Carles Salas, Sònia Klamburg, Lawrence de Maeyer, Alexis Eupierre, Steve Paxton, Julyen Hamilton, Jordi Cortés, Olga Mesa, Ivan Wolf o Frey Faust.

Treballa com a ballarí en les companyies Búbulus Menuts (*El país de Miracolors*) i Iliacan (*Don Juan de Iliacan*), així com d'actor en produccions com ara *Eixam* (dirigida per Jeremy Silverstein) i *Miniatures violentes* (dirigida per Victòria Spunzberg).

Es forma en escriptura teatral i dramaturgia en diferents cursos de la Casa de Cultura de Girona i en l'Obrador de la Sala Beckett de Barcelona, amb professors com ara Guillem Jordi Graells, Lluís Hansen, Jordi Prat, Jordi Casanoves, Michel-Marc Bouchard, José Sanchís Sinistierra, Paco Zarzoso i Simon Stephens.

Com a dramaturg guanya tres premis: l'XI Premi Boira de Vic, per l'obra *Riu Gener* (2008); el Josep Ametller de textos teatrals (XLV Premis Recvll de Blanes 2009), per l'obra *Dinou*; i el VII Premi de Teatre Joaquim M.Bartrina de Reus (2009) amb l'obra *Blau*.

També es forma en Teatre Social i de l'Oprimit en diversos tallers a Pa'tothom i Transformas, amb professors com ara Allan Owens, Julian Boal, Marcela Nieves, Sanjoy Ganguli, Antonio Masegosa, Jordi Forcadas o David Martínez.

És un dels fundadors de la companyia Kilalia, amb la qual realitza diferents projectes sobre gènere, creant les peces de Teatre Fòrum *Júlia* i *Tretze* i treballant amb diferents grups de dones i joves.

En direcció escènica realitza un curs de formació amb Helena Pimenta d'Ur teatro, ha dirigit les lectures dramatitzades de *Riu Gener* i *Dinou* (lectura dins de les jornades de Teatre Jove organitzades pel Goethe Institut de Barcelona), ha estat ajudant de direcció de la Sílvia Escuder en el muntatge de *Satori Park* i ha dirigit *Apareguda* amb la Cia Kafkiana de Banyoles.

Té una llarga experiència com a professor de teatre en diferents àmbits educatius i socioculturals. Es forma pedagògicament en el III Postgrau de Teatre i educació de l'Institut del teatre de Vic i en diferents tallers especialitzats amb professors com ara Gisselle Barrett, Tomás Motos, Georges Laferrière o Xema Palanca. Actualment, treballa com a professor de teatre amb grups de joves i fent l'assignatura de Cos en el segon curs del Graduat en art dramàtic d'El Galliner.

Projectes en procés:

- Muntatge de *Dinou*, estrena en el festival internacional Temporada Alta 2011, coproducció de la sala La Planeta i El Canal Centre d'arts escèniques de Girona/Salt; direcció: Carles Fernández Giua, ajudant de direcció: Ferran Joanmiquel Pla.
- Dramaturg en el projecte *A vegades em sembla que et veig*, dirigit pel director argentí Mariano Pensotti (estrena durant la Temporada Alta 2011).
- Traducció a l'anglès del text *Talió (Payback)*, dins del projecte Catalandrama, iniciativa de l'Institut Ramon Llull i de la Sala Beckett/Obrador Internacional de Dramatúrgia.
- Muntatge d'un text de l'autor amb la companyia El Mirador de Girona (estrena prevista durant el primer semestre 2012).
- Traducció al francès i lectura dramatitzada de *Blau* al Théâtre Ouvert de París (desembre 2011).

L'estació de tren de Girona, el bar de nit Platea i el mercat del Lleó són escenaris de l'experiència 'performativa' i literària 'A vegades em sembla que et veig'

'Segurates' literaris

Dani Chicano
GIRONA

“Una noia asseguda du una bossa blava. Fa estona que espera un antic amor. Fa set anys que esperava aquesta trobada. Es cansa d'esperar, s'aixeca i marxa.” Aproximadament aquestes són algunes de les frases que es van projectar ahir, en una pantalla gegant instal·lada a la sala d'espera de l'estació de tren d'Adif a Girona. Les va escriure Jordi Casanovas, dramaturg i participant en l'experiència *performativa* i literària *A vegades em sembla que et veig*, ideada i dirigida pel director d'escena argentí Mariano Pensotti, que l'any 2008 ja va muntar, a diversos aparadors del carrer Nou de Girona, *La marea*. En la seva nova experiència, que ha posat en marxa en deu ocasions arreu del món, de Buenos Aires a Berlín, fa que el públic abandoni la condició de *voyeur* de *La marea* i adopti el de protagonista. Així, demà a partir de les 6 de la tarda, a l'estació de tren, les càmeres de seguretat del lloc estaran acompanyades de tres dramaturgs i un escriptor –Casanova, Ferran Joanmiquel, Marta Buchaca i Josep Maria Fonalleras–, que traduiran en paraules, en comptes d'imatges, tot allò que vegin. Diu Pensotti que, en aquesta experiència “a mig camí entre la *performance* i la instal·lació literària”, els escriptors es converteixen en “càmeres de vigilància literàries”. Però la idea és que no es limitin només a descriure, sinó que inventin a partir de la realitat, que modifiquin la realitat

D'esquerra a dreta, Albert Mosoll (tècnic del festival), Pensotti, Casanovas, Fonalleras, Joanmiquel i Buchaca, ahir a l'estació de Girona ■ LLUÍS SERRAT

a través de la ficció. Ho podran fer mentre els protagonistes, que són els passavolants, es mantinguin en el seu camp de visió. Quan desapareguin, hau-

Pensotti: “Es tracta de subtítular la realitat deixant marge a la improvisació”

ran d'abandonar el personatge.

Una altra part interessant de l'experiència, diu Pensotti, és com la ficció

pot alterar la realitat, això és la reacció del protagonista quan veu que se li ha atorgat aquesta condició. Pensotti explica que la inspiració de l'espectacle és similar al de *La marea*, en el sentit que “es tracta de subtítular la realitat”, però en aquest cas deixant més marge a la improvisació, a allò inesperat. El director argentí pretén que els escriptors “segueixen el flux natural del lloc, el transcórrer de la gent, que inventin i vagin saltant”. La manera de procedir és, primer, identificar el subjecte explicant com va vestit o destacant-ne un tret distintiu per, tot seguit, anar més enllà de la realitat física. El repte, per als escriptors, és reaccionar en funció del que veuen, fer-ho en frases curtes i mantenint un ritme d'es-

criptura constant, sense deixar buits excessius entre frase i frase. “Els poden escriure el que vulguin, però també estan obligats a escriure el que veuen”, diu el director.

Explica Pensotti que la reacció del públic és diferent en funció del país, de la ciutat i fins i tot del lloc; en aquest sentit assegura que l'experiència serà interessant pel fet que és la primera vegada que es fan tres sessions consecutives –avui, a les 6 de la tarda, durant 2 hores a l'estació, i a les 12 de la nit, 1 hora més a Platea, i demà, a les 11 del matí, durant 2 hores més al mercat del Lleó–, de manera que es podrà observar el contrast entre llocs i si els escriptors s'adapten a la situació i afinen més en els textos o, a l'inrevés, una vegada

perdut l'efecte de la novel·lat, la qualitat se'n ressent. Els escriptors no estan amagats, però ocupen un lloc discret en la localització de l'acció, de manera que una altra vegada funciona perfectament l'analogia de la càmera de vigilància.

Mentre ahir, durant les proves tècniques, Mariano Pensotti escrivia i es projectava a la pantalla la frase “El teatre que es lliura a la tècnica és perquè no confia en les seves possibilitats dramàtiques. Parlem d'un altre teatre, és clar”, Josep Maria Fonalleras i la resta d'escriptors s'ho miraven, reflexionant sobre les directrius que els acabava de donar el director argentí: “No cal fer grans frases, ens ha dit, hem d'intervenir com a notaris de la realitat, però

afegint-hi l'element personal”, explicava Fonalleras. Buchaca i Casanovas s'estaran a la zona d'espera de les escales mecàniques, que sembla que en principi podrien donar una mica més de joc, mentre que Joanmiquel i Fonalleras s'instal·laran en la zona de les taquilles de l'estació. L'escriptor gironí assegurava que tenia una “sensació estranya, perquè estàs venut, en el sentit que no saps què et trobaràs”. En aquest cas i en el de Joanmiquel, que és de Medinyà, s'hi afegeix l'element local, ja que és molt possible que tots dos coneguin, amb més o menys grau de profunditat, un bon nombre de les persones que veuran en aquests llocs, una contingència que no afecta Jordi Casanovas i Marta Buchaca. ■

EL CANAL- CENTRE D'ARTS ESCÈNIQUES SALT/GIRONA

El CANAL-Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona és un centre nacional de producció i de creació escènica que forma part de la xarxa de centres públics conjuntament amb el Teatre Nacional de Catalunya, el Teatre Lliure i els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa. L'Ajuntament de Salt, l'Ajuntament de Girona, la Diputació de Girona i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya són les institucions conveniades que han engegat el centre.

Des dels seus inicis, els **objectius** que persegueix el Centre són: produir i coproduir espectacles de primera línia des de l'àrea urbana de Girona però amb la voluntat que tinguin una exhibició posterior el més àmplia possible. Aquests espectacles són sobretot de teatre, i molt especialment de teatre de text; el Centre treballa conjuntament amb el Temporada Alta-Festival de Tardor de Catalunya, i aquesta col·laboració ha de servir als creadors del nostre país com a espai natural de trobada amb creadors estrangers i també com a trampolí per accedir a programacions de fora del nostre país; el Canal vol ser un lloc de treball també per a les noves generacions de creadors que van sorgint a Catalunya; el Centre vol col·laborar a difondre i a fer créixer l'autoria catalana; col·laborar a teixir conjuntament amb el TNC, el Teatre Lliure, el Mercat de les Flors, els Centres d'Arts Escèniques de Reus i de Terrassa, la nova xarxa de producció teatral pública de Catalunya; treballar conjuntament amb els teatres del Servei Metropolità de Teatres i Auditoris (Teatre Municipal de Girona, Teatre de Salt, Sala la Planeta i Auditori de Girona) tant per aconseguir una programació millor, com per aconseguir arribar a un públic més ampli.

EL CANAL Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona produeix cada temporada un mínim de quatre espectacles que es gestionen des del Centre i per cada es compta amb coproductors (Teatre Lliure, Teatro Español de Madrid, Festival Grec...), la qual cosa permet, a banda de poder fer propostes amb més mitjans, garantir la seva exhibició i gira posterior. També cada temporada els Centres de Creació de Reus, Terrassa i Salt/Girona presenten una coproducció conjunta.

La futura seu de EL CANAL-Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona, la Factoria Cultural de La Coma-Cros, està actualment en fase d'obres. A la Coma-Cros EL CANAL hi tindrà espais d'assaig, magatzems, oficines i un espai d'exhibició modulable. Actualment els espectacles del Centre s'estrenen als espais teatrals existents a Girona i Salt (Teatre Municipal, Teatre de Salt, Sala La Planeta...).

TEMPORADA ALTA 2011 – FESTIVAL DE TARDOR DE CATALUNYA

Més informació

- www.temporada-alta.net
- www.facebook.com/temporadaalta
- www.twitter.com/temporadaalta
- www.flickr.com/photos/temporada-alta
- www.youtube.com/temporadaalta2011
- www.apuntsdetemporada.cat

Venda d'entrades a partir del 15 de setembre a les 10h

- Terminals ServiCaixa
- www.servicaixa.com i www.temporada-alta.net
- Telèfon: 902 33 22 11
- No s'admeten devolucions o canvis d'entrades
- Horari taquilles
 - o De forma excepcional, del 13 al 16 de setembre inclosos, l'horari de totes les taquilles, inclosa la de la Sala La Planeta, serà de 10 a 17h
 - o Teatre Municipal de Girona: de dimarts a divendres de 13 a 17h
 - o Auditori Palau de Congressos: de dimarts a divendres de 12 a 14h
 - o Teatre de Salt: de dimarts a divendres de 20 a 21h
 - o A tots els espais d'actuació, venda fins una hora abans de l'espectacle

Abonaments a partir del 13 de setembre a les 10h

- Només a taquilla i al telèfon 902 888 390
 - o AB 10: 25% de descompte. A partir de 10 espectacles
 - o AB 6: 20% de descompte. A partir de 6 espectacles

Descomptes (excepte espectacles de públic familiar)

- Aturats, jubilats, majors 65 anys, menors 26 anys, Carnet Jove, La Vanguardia i Club Tr3sC: 15% de descompte. Taquilles i canals.
- Alumnes UdG i socis GEiEG: 15 % de descompte.
- Qltura Jove: entrades a 3€ (limitades, per espectacles a Girona). Taquilla.

Persones amb mobilitat reduïda

Per tal de garantir una atenció adequada a les seves necessitats és recomanable trucar prèviament als telèfons de la sala corresponent.

Espais d'actuació

GIRONA

TEATRE MUNICIPAL DE GIRONA
Plaça del Vi, 1 – Tel. 972 419 018 / 019

AUDITORI DE GIRONA
Pg. de la Devesa, 35 – Tel. 872 08 07 09

SALA LA PLANETA
Pg. Canalejas, 3 – Tel. 972 20 77 54

CENTRE CULTURAL LA MERCÈ
Pujada de la Mercè, 12
Tel. 972 22 33 05

PAVELLÓ FONTAJAU
Av. J. Tarradellas, 22-24
Tel. 972 22 61 36

SALA PLATEA-TOURMIX
Jeroni Reial de Fontclara, 4
Tel. 972 22 72 88

CARPA DE CIRC
Rambla Xavier Cugat, 2

SALT
TEATRE DE SALT
Plaça Sant Jaume 6- Tel. 972 40 20 04

SALA LA MIRONA
Amnistia Internacional s/n.
Tel. 972 20 01 22

FACTORIA COMA CROS
Sant Antoni, 1

SANT GREGORI
ESPAI LA PINEDA
Zona La Pineda s/n - Tel. 972 22 61 36

CELRÀ
L'ANIMAL A L'ESQUENA
Mas Espolla, s/n

BESCANÓ
TEATRE DE BESCANÓ
Major, s/n - Tel. 972 44 00 05